

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινήν εδρεύομεν γην των Παρθενώνων.

'Ενθακά και χλια κι'επτά,
εὐτυχίας παντού και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.

**Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄρας μέρη—δὲ κα φράγκα και' ὅτ' εἶρα.**

Μηδὲ Μαζου δεκαετία,
γὰρ τὴν Εἰρήνην παρὰ τα νεία.

'Ενενηθτα δύο κι' ἐνθακός' ἀκόμη,
ἐκρηκίς λεβήτων, πανικοί και τρόμοι.

'Ας φάλωμεν με στόμα κεχηναῖον τῆς Χάγης τὸ Συνέδριον τὸ νέον.

'Στῆς Χάγης τὸ Συνέδριον, ποὺ κόσμου γαλβανίζει,
κλαμμέν' Εἰρήνην καθέτα και τέτοια ξεφανίζει :
Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
και τῆνομά μου λέγωντας ἀλύπτα κτυπᾶτε,
φορτώσετέ με μ' ἄρματα, βάλτε με σὲ κανόνια,
και τῆς εὐλαίης μου τὰ κλαδάξινά και σπαθίων ἀκόμη.

Νείας Εἰρήνης ἀγαθὰ νὰ διαλαλήσῃ ἡ Φύμη,
και σὲς νὰ μὲ κυττάζετε
σάν ὄρνο, ποὺ ζυγιάζεται
νὰ πόρη σὸ φορημ.

Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι... φωνάζετε γὰρ μένα,
και λαίμαργ' ἀπὸ πάνω μου νὰ κρούσους κοράκια,
και γύρω νὰ βογοῦσιν λαοὶ με ράκη ματωμένα,
λαοὶ, ποὺ τοὺς ἐρήμαζαν πολυχρόνα σαράκια.

Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι... σπῆκώσετέ τὸ χέρι
και σῆκώσετέ τὰ σπλάγχνα μου με δικόπο μαχαίρι,
κι' ἀπὸ χιονάτο φόρεμα τὰ κέλλη μου γυμνώσετέ
και τῶν πολέμων τοὺς νεκροὺς μ' ἐκείνο σαβανώσετέ.
Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
και τῆνομά μου λέγωντας τὸν θάνατο σκορπᾶτε.

Φασουλῆς και Περιοκλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Πῆς καθόλου' στῆ Βουλή ;
Π.— Δὲν πηγαίνω, Φασουλῆ.
Φ.— Μὰ γιατί, βρι Περιοκλήτο;
Π.— Κάκει ζῆση και γι' αὐτό.
Φ.— 'Αληθεύει καθὼς λένε πῶς δὲν ἔχομε λεπτὸ ;

Π.— Μὴν πιστεύς ἀδελφέ μου, μὲς σικοραντοῦν χυδαίως...
διαδόσει μεσ' ἀλλήλων... πλοῦτος ἔρχεται ραγδαίως.
Φ.— 'Πῆγας εἶς τὸν πυροβόλον τὰς μεγάλας δοκιμαίης;
Π.— Τὸ Τυμνοῦ ὄρας ζῆρῆς κάνει πάντα πληρωμάς.

Φ.— 'Ακούσεις, ξερὸ κεφάλι,
βρόντους 'Ερχαδ, Κρούπ, Κανέ;

Π.— Εἶδα μόνον τὴν μεγάλην
κανονίερα, κουενέ.
Φ.— Ποιὰ κανόνια θέλεις, χέχα;
Π.— Τὰ Ρωμῆϊκα μόνχα.
—
Φ.— 'Εγχεῖς δίκρα, τραγογόννη,
τὰ δοκιμασαν κι' οἱ ξένοι,
ποὺ δὲν τρέβνη πίτερη,
κι' εἶναι τὰ καλλίτερα.
Π.— 'Ακου, φίλ' ἑρταϊνέ,
βρόντους 'Ερχαδ, Κρούπ, Κανέ.
Φ.— Τοὺς ἀκούω, Περιοκλήτο, και φωνάζει μὲς φωνή
πῶς Συνέδριον εἰρήνης μὲς' στῆ Χάγη θὰ γενθ,
δταν παύσους δυνατὰ
τῶν Ρωμῆων μπουμπουνητά.

Μὴ φωνάζου ἐκ τῆς Χάγης' στῆν φυλὴν τῆς Ρωμορσούνης,
πάψε νὰ πυροβολῆς
και τὸ κράτος ν' ἀπειλῆς
τῆς πεντῆλῆμονος Εἰρήνης.

'Πῶς ἦναι γενεὸ
κι' εὐμενῆς και σὺ φανοῦ
πρὸς τοὺς κόσμου τὴν Εἰρήνην.

Δώρησον' στῆν οἰκουμένην
τὴν πολυδασκασιμένην
εὐτυχίαν και γαλήνην.

Σὸ, ποὺ βλον ὄπλων ἄγεις,
'στὸ Συνέδριον τῆς Χάγης
εἶλα δίχως ἀντιρροῆσι.

Μὴ γὰρ τὸ Θεὸ βροντῆς,
μὴ μὲ βρόντους ἀπαντῆς
'στῆς Ἑβρώπης τὰς δεσποῖς.

'Ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη
ἐμπροσά σου γόνυ κλίνει,
μὴ και συστρεθῆν και πόνο
Σὲ παρακαλεῖ και μόνον.

Ἄκουσε, πολέμων κόρη,
κι' ἔλα δῶσε μας ἑλπίδα
πῶς θ' ἀφήσῃ κάθε δόρυ
κι' ἑπταβάθειον ἀσπίδα.

Σείνουν τὸ κλεινὸν σου γῶμα
βρόντοι νιτρογλυκερίνης,
τὰ βουὰ σου βρέμονται.

Ἀπὸ τὸ δίκῳ σου στόμα
δλ'οὶ νόμοι τῆς εἰρήνης
κι' οἱ προφήται κρέμονται.

Σὲ παρακαλῶ σκυθῆ
τὴν Εὐρώπῃ μὴ τρομάξῃς,
μὴ κανόνια δοκιμάξῃς,
κανονίερα λατρευτῆ.

Ξέχασε τὰς πρὶν μανίας,
ξέχασε τὰς αἰωνίας
καὶ φρικτὰς παρασκευὰς σου
κι' ἀπὸ Σύνοδον διαβάσου.

Βγάλε τὴν χαρτόνια κάσκα,
ἔξω λόγχη καὶ λεπίς,
ἴλοι μὲ τὸ στόμα χάσκα
περιμένουν τι θά' πῃς.

Κόρη τῶν πολέμων στάσου
μὲ γαρούφαλα στ' αὐτιά,
ρίξε κάτω τάρματά σου
κι' ἄς μὴ πιάνουνε φωτιά.

Σὺ πατρὶς τοῦ χρυσοκόμη
δὲν ἐμπούκτισες ἀκόμη
μὲ τὰ τρόπαια τὰ τόσα,
ποῦ τὰ λεί: κάθε γλῶσσα;

Πῶς σκορπῆς πολέμων φρίκη;
τί πλειότερον ζητεῖς
ἀφοῦ σύ κατακρατεῖς
καὶ τὴν Ἄπτερον τὴν Νίκη;

Μὲ τὴν κλέφτικὴ σου λιάρκα
συνετάραιες τὸν Αἶμον,
κι' ἔφαγες μὲ τὴν χουλιάρκα
κάθε δόξα τῶν πολέμων.

Ἀπὸ τόσους ὀπλισμοὺς
ξεκουράσου τώρα πιά,
βγάλε μόνον γυλλισμοὺς
καὶ μελάκι σὰν σουπιὰ.

Τσουχτερὴ μὴ τρῖς μουστάρδα,
φώρα κατάσπρη κονκάρδα,
κι' ἀπὸ τὰ φουρνέλα βάρδα.

Κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ
πολέμων ἄλλα πῶς πολλὰ,
κι' ἂν θέλῃς ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ
νὰ μαίνεσαι πολεμικῆ.

Ξεσπάθωνε μονάχη σου
καὶ βρόντα μεταξὺ σου,
καὶ σφίγγε τὸ στομάχι σου,
καὶ τέλος πάντων ζῶσου.

Μὴ θέλῃς ἴλο τὸν καιρὸ
κόσμου νὰ χυνέτ' αἷμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ,
ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα.

Μὴ τὰ Μακεδονίτικα
σὰν Ἄμαξῶν φορῆς,
καὶ μὴ μὲ θεοηστικὰ
στομάχια προχωρῆς.

Ἡμέρωσε, παρακαλῶ, τὸ γουρλωμένο μάτι σου,
καὶ σκουῖς στὸν Κορριάτη σου :
Βάλε' στὸ ράφι τ' ἄρματα, δὲν θέλω πιά νὰ ρέψῃς
μὲ τοὺς ἔξοπισμοὺς,
καὶ στὴν Εὐρώπῃ πῆγαινε, Κορριάτη, νὰ γιὰ τρέψῃς
ἄξει ρευματισμοὺς.

Τρέχει μεγάλη συμφορὰ
κι' ἄς παύσου τόσους βρόντοι μου...
δὲν ἔγω κἀλπικο παρῶ
νὰ ζῶσω κἂν τὸ δόντι μου.

Βάστα' στὸ χερὶ τὴν Ἑλλά
καὶ σώφρων κι' εἰρηνομανῆς
ξανάστειλε τὸν Βασιλεῖα
'στους ἰατροὺς τοῦ συγγενεῖς.

Γιὰ ταξείδια, Ρωμηοσύνη,
δέσε τὰ μπαούλα σου,
κι' ἄς παχύνετ' ἐν εἰρήνῃ
κάθε φαταούλας σου.

Φώναξε καὶ 'στους ἐφένδρους κι' ἴλους σου τοὺς κληρωτοὺς :
τώρα πιά, καλὰ παιδιὰ μου, διαλύω τοὺς Στρατοὺς,
κι' εἰσθ' ἐλευθεροὶ νὰ πάτε μέσα στὴν Ἀμερικὴ
καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς Λιανοτρογόνες,
πρὶν οἱ φέροι σὰς ἀφήσουν ἀθλιπὰς χωρὶς βρακί
γιὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας.

Πάρτε τῆς εὐχῆς κλαδιά,
τὴν Εἰρήνην ἐξυμνεῖτε,
κατευθίσο σας, παιδιὰ,
μετανάστασι νὰ γενήτε.

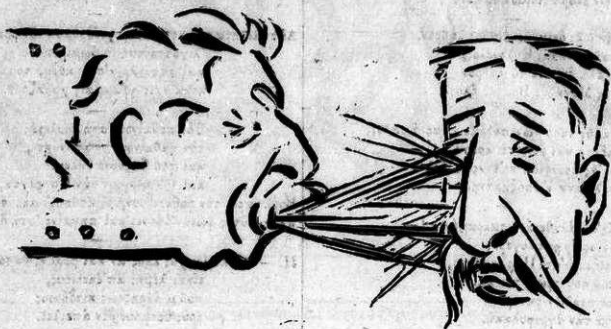
Μάρς, Ρωμῆ ντεληφροσύνη,
γιὰ τὸν ὕπνο τὸν βαθύ,
δῶσε πίσω τὸ τουρέκι,
δῶσε πίσω τὸ σταθί.

Γιὰ πολέμους τοιμουδιά,
τοὺς στρατόνας ἀρετῆ,
κατευθίσο σας, παιδιὰ,
μάρς καὶ νὰ μοῦ γράφετε.

Λησμονεῖτε τὴν μητέρα
καὶ δουλεύετ' ἐκεῖ πέρα
Κάρνεζο νὰ γίνετε.

Καὶ 'στὸ μέλλον περιττοὺς
νὰ θαρρῆτε τοὺς Στρατοὺς
καὶ λεπτοὺς μὴ δίνετε.

Σύρτε τώρα πανοικί
μέσα στὴν Ἀμερικὴ
καὶ συχνοτάτ' ἀπ' ἐκεῖ
νὰ μοῦ στέλλετε καὶ τσίρκια

**Ἐκρηξίς ἀτιμολεβήτων
τῆς Βουλῆς τῶν Κόινοτήτων.**

ὄχι πλέον γιὰ τουφεκία,
παρὰ μόνο γιὰ μπιστόκια.

Τοὺς πόλεμους παραιτῶ,
τῆς παλίσκαις μου πετῶ,
στρατιώτας δὲν ζητῶ
κί' εἰρηνόφιλος κροτῶ.

Ὁ παρῆς μου γιὰ θυσίαις
καὶ παλῆραις ἀποησίαις
δὲν κατασιωτῆται.

Νὰ καὶ τοῦτο, νὰ κί' ἐπινοῶ,
κί' ἐλευθέρους σὰς ἀφίνο
νὰ μεταγατῶστε.

Γιὰ παρασκευαίς σὰν πρώτα δὲν θὰ μοῦ ζητοῦν δασμοίς,
τόρα κληματα κί' ἀμπελάς,
καὶ καθέναις διηγῶνται τῶν Ρωμηδῶν τοὺς ὀπισμοίς
θὰ βραίνονται σ'τὰ γέλοια.

Τέτοια, φίλη κεφαλή,
σ'τὸ Ρωμαϊκὸ λαλεῖ
μὲ κατάνυξιν μεγάλην ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη,
γιατὶ ξέρει πῶσον τοῦτο μὲς σ'τὴν πλῆστικῆ γαβροναί
τῆς Εὐρώπαις τῆς ἐνόπλου, τῆς κοινῆς ἰσορροπίας,
κί' ὅλοι τῆς ἀρτίσεως τοῦ μελετῶν τὰς συσπειρίας.

Κί' ἂν αὐτὸ δὲν παραιτήσῃ τοῦ πολέμου τὸργάνιστο
μὲ τοὺς ἰσχυροὺς ἐξίσου,
τότε πλέον, Περιχίλτο,
βέλτου ρήγανη καὶ ἔξου.

Ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη τέτοια, φίλε προσφιλῆ,
σ'τὸ Ρωμαϊκὸ λαλεῖ,
πλὴν ἐπινοῶ τὸν σκοπὸ τοῦ, τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι,
δὲς τοῦ κί' ἔρχονται φουέκια,
δὲς τοῦ Μάνλιχερ τουφεκία,
δὲς τοῦ κορπερὸ μαχαίρι.

Παθὸ' ἐξέφευς παραφόρους,
παθὸς νὰ παρακροτῆς,
παθὸς πλὴον μετεφόρους
τὰς Δυνάμεις νὰ κρατῆς.

Πλὴν αὐτὸ' σ'τὴν πρώτη μοβρα
τῶν πολέμων ἐπιμύνη,
κί' ὅλο καὶ βαρεὶ ταμπούρα
καὶ τῆς σάλπιγγας σημαίνει.

Θέλει κόσμο νὰ χαλῆ
καὶ νὰ τριχῆ τὸ σπυροῦν,
κί' ἄλογα νὰ κουβαλῆ
μὲ μονάκλ καὶ μὲ τακούνη.

Κεχηγόντας Εὐρωπαίκοι: μ'πρὸς σ'τὸν Κόντε σταματοῦν
καὶ μὲ φόβο τὸν ῥωτοῦν:
Τοῦλίχα τῆς πρώτης στάτης,
ταίρια τοῦτα ποῦ μὲς κάνεις;
Τὲ κανόνια δοκιμάζω
καὶ τὸν ἐπιγὼ τρωμάζω.

Δὲν ἀφίνας τὰ κανόνια κί' ὅλους τοὺς ἐξοπλισμοὺς,
'μπορετὲ νάσαι. Σακάρικας, νάχηρ καὶ ραυματισμοὺς;
Πῶς θὰ ριχθῆ, Στρατηλάτη,
τὸ τουφεκί, τὸ κανόνι,

σάν σὲ ρίχνουν σ'τὸ κριβάτι
τὼν ρευματισμῶν ὁ πόνοι ;

Μὴ μᾶς δείχνεις σ'τὴν λαβρὸν,
παύσε νᾶσαι Κολοκόλο,
κί' ἔλα ξήρανε τὸ μαυρὸν
τῆς Μεγάλης Βρύσης, ἔλος.

Μᾶς τρομάζει κάθε τόσο τὸν πολέμων σας ὁ σάλος,
ρίζετε καὶ σεῖς τὰ κράνη,
κί' ἄς φροντίση κί' ἕνας κί' ἄλλος
τέλιματ' ἀποξηράνη.

Κί' ἂν ἀλῆθεια — σακραμέντο ! —
μένος ἔγης φλογερῶ,
δεῖξτε τὸ σ'τὸ Πακραμέντο,
ποῦ σοῦ τρώει τὸν καιρὸ
μὲ πολλῶν ρητορικῆ
γῆα τὴν ἀγροφυλακῆ.

Καὶ μακρὰν παντὸς παικίος καὶ παντὸς ὑστερισμοῦ
παρὰφρόου Στρατηλάτου
ἀσολήσου μὲ τὸ χάρι τοῦ Προϋπολογισμοῦ
καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σπράτου.

Ἄκου πῶς βομβοῦν τρίγυρω ρήτορες περικαλλοῖ
μὲ τοὺς λόγους τοῦ ὄρακιου...
'σ'τῆς Βουλῆς τοὺς ἀρουαίους
ἴδωσ' στρυχνοσίκαλι.

Ἄποῦρε τὰ σχέδια τὰ Στρατιωτικὰ
κί' ἄς πωληθῆ πᾶς ὀπισμὸς καὶ νέος καὶ παμπάλαιος,
καὶ τῆς Βουλῆς λυποῦμενος πεινῶντα τρωακτικὰ
τρέφει τὴν βουλμιάν των διὰ στρυχνοσίκαλωσ.

Οἱ τῆς Εἰρήνης Σύνεδροι τέτοια μιλιοῦν, σακάτη,
'στὸν φλογερὸ Κοροζιάτη,
κί' αὐτὸς κραδαίνει τὸν πόλιν Προϋπολογισμὸν
φωναίει σ'τὸ Ρωμαικὸ : πάρον τὰ πολέμης,
καὶ τώρα σ'τὴν ἐλαττωσὶν τὸν τῶσαν ὀπισμῶν
δὲν συμφανοῦν μὲ τοὺς λοιποὺς ὁ Καίξερ κί' ἔμεῖς.

Ἐκρηξίς ἐκτός τοῦ νόμου τοῦ κλεινοῦ τροχοδρόμου.

Π. — 'Στοῦ τροχοδρόμου, βλάκα, παρερῆθες τὰς ἐκρήξεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ φρίξῃ;

Ζέοντες ἀτιμὸι λεβήτων δὲν ζεμάτισαν καὶ σένα
καὶ σὸ σπῆτι σου μὲ μούτρα δὲν εἴ' πήγανε βρασμαίν;

Φ. — Παρερῆθη κατὰ τὴν ἑξ ἐκείνην τὴν σκητῆν.
Π. — Μὰ γὰρ πᾶς μου πῶς ἐφέβης;

Φ. — Ἰψωσα κί' ἔγω φωνῆν.
Π. — Ἄφερίμ, βρέ, Φασουλῆ, ποῦ νομοταγῆς ἐφάνης.

Φ. — Τί καλλίτερο μ' πορεῖ, Περικλέτο μου, νὰ κάνῃς;

Ἄκουσα τὰ βογγατὰ τῶν πολυπαθῶν θυμάτων,
εἶδα ζέοντες ἀτιμῶς κί' ἕνα πλῆθος ἔγκραμμάτων,
καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αὐλοὺς ἔβαλα καθὼς τὸν Πᾶνα
τὴν πατρίδα τῶν Ρωμηῶν, τῆς ὑπομονῆς τὴν μάννα.

Ἄμὲ σὺ βρέ Περικλέτο;

Π. — Τὴν φρικώδη μηχανὴν
ἐπλησίασα μὲ φρίκη, κί' ὕψωσα κί' ἔγω φωνῆν.

Φ. — Ἄφερίμ, ποῦ λογικῶς καὶ συμφωνῶς μὲ τὸν νόμον
ὑψώσας καὶ εὐ φωνῆν κατὰ τῶν τροχοδρόμων.

Κί' ὁ κυρίαρχος λαὸς τῆς μεγάλης ταύτης γῆς
μ' ὄσα κί' ἂν τραβῆ, κουτί,

δὲν ἐξάπτεται ποτὲ
σάν λαὸς νομοταγῆς.

Αὐτ' αἰνίγματα τὸν κόβουν, τροχοδρόμοι τὸν βράζουν,
'λιγοστεύουν τὸ ψωμί του
καὶ σπηλιάρια σ'τὸ κορμί του
κόκκιναις γραμμαῖς χαράζουν.

Τὸν πεθαίνουν σ'τὴ δουλειά,
τὸν πεθαίνουν σ'τὸ ξενόχτι,
καὶ τοῦ θάξουνε θηλεῖα
καὶ τὸν πνίγουν σάν Κατοίχητη,

Βούλγαροι τὸν φοβερίζουν, τὸν κτυποῦν μὲς σ'τὴ φωλιὰ του,
πλὴν αὐτὸς φωνῆν ὕψωνε καὶ πηγαίνει σ'τὴ δουλειά του.

Π. — Ὁ κυρίαρχος λαὸς ἂν καὶ βράξῃ, Φασουλῆ,
εἶναι λήθης ἀπ' ἐκείνου,
ποῦ μ' ἐκρήξωσ' κινδύνους
τοὺς θεσμοὺς δὲν ἀπαιλεῖ.

Φ. — Τὸν κυρίαρχον τραγοῦδα μὲ φλογεραῖς ὀλοένα
καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αὐλοὺς,
ποῦ ζεμάτισαν πολλοὺς...
τί καλὰ, ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους δὲν ζεμάτισαν κί' ἔμένα!

Π. — Ἐγίνε καθὼς μοῦ λένε πῆσις ἀτμῶν μεγάλην,
κί' εἶθε πάντα τέτοια κάζα νὰ συμβαίνουν, βρέ βουζάκι,
καὶ συχὰ νὰ δοκιμάζουν μὲ πῆσις παρομοίας
τῆς ὑπομονῆν τὴν τῶσση τοῦ λαοῦ τῆς εὐνομίας.

Φ. — Τίποτα δὲν κατορθώνεις δίχως ὑψηλὰς πῆσις,
μῆτε τίτλους, μῆτε θέσις.

Π. — Πέθαναν ὡς τώρα δὲ κί' ἀντηγοῦν ὄξεις ὁ θρηνοῖ.

Φ. — Κί' ἂν ἐν καύμασι κί' αὐλοῖς ἀπαθήμησαν ἐκείνοι,
πλὴν οἱ ζῶντες κί' οἱ σωθέντες κί' οἱ περιλειπόμενοι

'στὸν θεσμῶν τῶν καθεστῶτων τὰς ἀρχὰς ἐπόμενοι
δὲν αὐλοῦν θρηνεῖτε τώρα τὴν ἀνέπιστον θανὴν
κί' ἄς ὕψωσων φωνῆν,

κί' ἔναυλος σ'τὰς ἀποκείμας ἄς ἤψῃ θυμάτων στόνος
καὶ καταυλοῖσων πόνοσ,

ὡς ποῦ νῆληθ' τέλος πάντων καὶ τῶν ἄλλων ἡ σειρὰ
καὶ μὲ βράζουσι τοὺς λούσων, Περικλέτο μου, νερά,

καὶ φωνῆν ὕψωσων πάλι σάν καὶ ταύτη τῆ φορῆ.
Π. — Πάψε καὶ γελῶν ὑψῶν τὸ σπηλιάρη, μασκαρά.

Καὶ κερματισὰς σπουδαίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν Καλογεροπούλου συγχαιρῶ τὴν Ἑλπίδα,
τὴν αἰδοῦν τὴν νῆαν κί' ἄριστην δεσποινίδα.

Χθὲς σ'τὸ γινεστὸν Ὠδαίου οἱ λιγοροὶ τῆς τῶνοι
ἐμάγεσαν τὸν κόσμον, λὲς κί' ἄκουες ἀβῆδι.

Καὶ λατῆν θὰ δώσῃ μεγάλην ἑσπερίδα,
οὐ μὴν καὶ σ'τὸ Μιλάνο θὰ ψάλῃ τὸν γαιῶνα,

κί' εὐέλπιδες ἀκοῦτε τὴν αἰδοῦν Ἑλπίδα,
κί' αὐτὴν ἐπισυμφεῖτε καὶ νῆν καὶ σ'τὸν αἰῶνα.

Τὸν Θεόδωρον τὸν Χάνα, τοῦ Ρωμηοῦ μας θιασῶτην
'στὴν Ταροῦν τῆς Κιλικίας καὶ γενναῖον πατριώτην,

γὰρ τὸ τιμαλφὸς τοῦ ὄδρου, γιὰ τὸ Περσικὸν Κουλί,
ποῦ καθεῖς τὸν νοῦ τοῦ γάνει, τὸν εὐχαριστῶ πολὺ,

κί' ὡς ἀνέμνησιν θὰ τῶμα μὲ τὰς ἄλλας προσφιλεῖ.

Ἦ τῆς Ὀξφόρδης Ἐρεσκὰ τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
ποῦ πρῆπει νὰ τὴν μελετοῦν κί' ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,

θὰ γίνῃ Περιουδὸν σπουδαῖον ἀπ' ἐκείνην,
φωτίζον καὶ καθοδηγοῦν τοὺς πάντας κατὰ μῆνα.